

страна) и Кралство Нидерландия (встъпила страна) срещу Европейската комисия, с което се отменя Решение С(2008) 1690 окончателен на Комисията от 30 април 2008 г. за намаляване на финансовата помощ, отпусната от Европейския фонд за регионално развитие (ЕФРР) за операционната програма за региона по цел 1 на провинция Тюрингия (Германия) (1994—1999 г.) в съответствие с Решение С(94) 1939/5 на Комисията от 5 август 1994 г., и от друга страна, Решение С(2008) 1690 окончателен на Комисията от 30 април 2008 г. за намаляване на финансовата помощ, отпусната от Европейския фонд за регионално развитие (ЕФРР) за операционната програма за региона по цел 1 на провинция Тюрингия във Федерална република Германия (1994—1999 г.);

2. да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Предмет на настоящата жалба е Решение на Общия съд на Европейския съюз от 19 септември 2012 г. по дело Германия/Комисия, с което се отхвърля жалбата на Федерална република Германия за отмяна на Решение С(2008) 1690 окончателен на Комисията от 30 април 2008 г. за намаляване на финансовата помощ, отпусната от Европейския фонд за регионално развитие (ЕФРР) за операционната програма за региона по цел 1 на провинция Тюрингия (Германия) (1994—1999 г.), в съответствие с Решение С(94) 1939/5 на Комисията от 5 август 1994 г.

Жалбоподателят изтъква две основания.

Първо, Общият съд нарушил член 24, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 4253/88⁽¹⁾ във връзка с член 1 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95⁽²⁾, както и принципа на предоставената компетентност (член 5, параграф 2 ДЕС, член 7 ДФЕС; предишен член 5 ЕО), тъй като допуснал грешка при прилагане на правото като приел, че административните грешки на националните органи също могат да представляват „нередности“, предоставящи право на Комисията да извършва финансови корекции (първа част от първото основание на жалбата). Независимо че една от финансовите корекции поради административни грешки по принцип била основателно разглеждана, обжалваното решение следвало да се отмени, тъй като Общият съд допуснал грешка при прилагането на правото като приел, че нарушения на националното право и грешки, които нямат отношение към бюджета на Съюза, могат да представляват „нередности“ и да служат като основание за финансови корекции (втора част от първото основание на жалбата).

Второ, Общият съд нарушил и член 24, параграф 2 от Регламент № 4253/88 във връзка с принципа на предоставената компетентност (член 5, параграф 2 ДЕС и член 7 ДФЕС) като допуснал Комисията да извърши екстраполирани финансови корекции, тъй като по този начин допуснал грешка при прилагането на правото (първа част от второто основание на жалбата). Макар че право на екстраполация съществувало, като потвърдил условията за прилагането му в случая Общият съд допуснал грешка при прилагането на правото. От една страна, по отношение на част от оспорваните проекти във всички случаи не били установени каквито

и да било вреди, понесени от бюджета на Съюза. От друга страна, Комисията не трябвало да квалифицира част от грешките като системни (втора част от второто основание на жалбата).

- (¹) Регламент (ЕИО) № 4253/88 на Съвета от 19 декември 1988 година за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2052/88 относно координацията между дейностите на различните структурни фондове, от една страна, и тези на Европейската инвестиционна банка и на другите съществуващи финансови инструменти, от друга страна (ОВ L 374, стр. 1).
(²) Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности (ОВ L 312, стр. 1; Специално издание на български език, глава 1, том 1, стр. 166).

Жалба, подадена на 6 декември 2012 г. от El Corte Inglés, SA срещу решението, постановено от Общия съд (шести състав) на 27 септември 2012 г. по дело T-39/10, El Corte Inglés, SA/Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

(Дело С-578/12 Р)

(2013/С 46/30)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: El Corte Inglés, SA (представители: E. Seijo Veiguela, abogada, J.L. Rivas Zurdo, abogado)

Други страни в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели), Emilio Pucci International BV

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

- да отмени изцяло Решение на Общия съд от 27 септември 2012 г. по дело T-39/10,
- да осъди СХВП да заплати разноските на El Corte Inglés, SA,
- да осъди Emilio Pucci International BV да заплати разноските на El Corte Inglés, SA.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят изтъква, че съществува вероятност от объркване (член 8, параграф 1, буква б) от Регламента относно марката на Общността⁽¹⁾ между по-ранните марки „EMIDIO TUCCI“ и „E. TUCCI“, от една страна, и оспорваната заявка за марка на Общността „PUCCI“, от друга страна, по отношение на всичките обозначени продукти от класове 3, 9, 14, 18, 25 и 28, тъй като той е доказал реално използване на всичките си испански марки и има една марка (заявка за марка на Общността № 3679528), спрямо която не се прилага това задължение, и знаците, предмет на спора, са толкова сходни, че могат да

породят объркване. Освен това условията за прилагане на член 8, параграф 5 от Регламента относно марката на Общността от 2009 г. също са изпълнени в настоящия случай, тъй като по-ранните регистрации се ползват с репутация в Испания по отношение на модните стоки и използването на сходен знак от трето лице би увредило и би извлякло неоснователно полза от тази репутация.

(¹) Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1).

Преюдициално запитване, отправено от Amtsgericht Winsen (Luhe) (Германия) на 17 декември 2012 г. — Andrea Merten/ERGO Lebensversicherung AG

(Дело C-590/12)

(2013/C 46/31)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Amtsgericht Winsen (Luhe)

Страни в главното производство

Ищец: Andrea Merten

Ответник: ERGO Lebensversicherung AG

Преюдициален въпрос

Трябва ли член 15, параграф 1, първо изречение от Директива 90/619/ЕИО (¹) с оглед на член 31, параграф 1 от Директива 92/96/ЕИО (²) в редакцията на член 35 и 36 във връзка с член 32 от Директива 2002/83/ЕО (³) да се тълкува в смисъл, че не допуска разпоредба като член 5а, параграф 2, четвърто изречение от германския закон за застрахователните договори (VVG) в редакцията на третия закон за транспониране на директивите на Съвета на Европейските общности в областта на застрахователното право от 21 юли 1994 г. (Трети закон за транспониране в германското право/ЕИО в германския закон за застрахователния надзор (VAG), съгласно която правото на отказ или на възражение на притежателя на полицата се погасява не по-късно от една година след плащането на първата застрахователна премия, дори и ако не е бил надлежно информиран относно това право?

(¹) Втора директива 90/619/ЕИО на Съвета от 8 ноември 1990 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно прякото животозастраховане и относно предвиждането на разпоредби за улесняване на ефективното осъществяване на свободно предоставяне на услуги и за изменение на Директива 79/267/ЕИО (Втора директива за животозастраховането) (ОВ L 330, стр. 50).

(²) Директива 92/96/ЕИО на Съвета от 10 ноември 1992 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно прякото животозастраховане и за изменение на Директиви 79/267/ЕИО и 90/619/ЕИО (Трета директива за животозастраховането) (ОВ L 360, стр. 1).

(³) Директива 2002/83/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 5 ноември 2002 година относно животозастраховането (ОВ L 345, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 4, стр. 192).